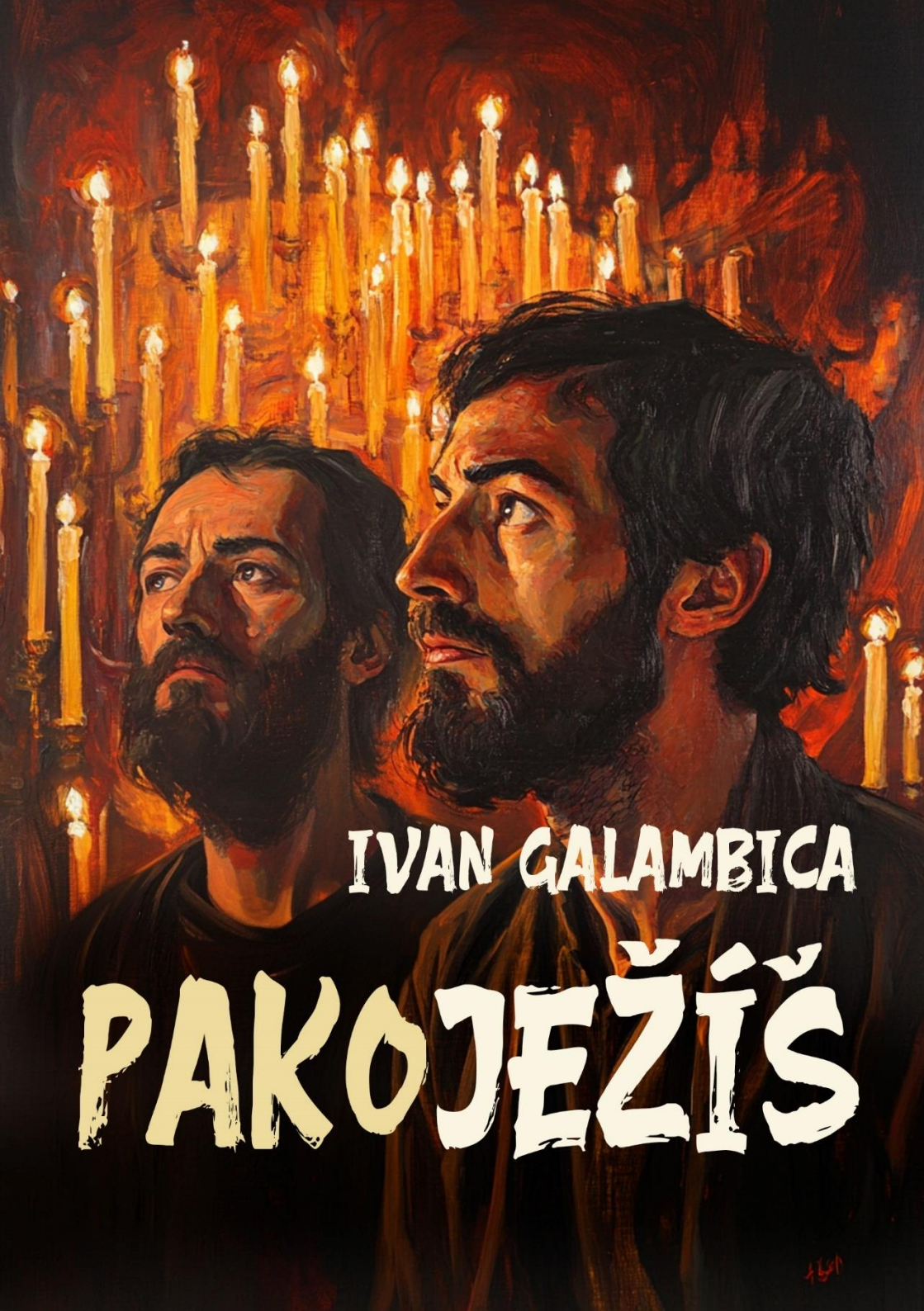

IVAN GALAMBICA

PAKO JEŽIŠ

1991

PAKOJEŽÍŠ

Ivan Galambica

CHLAPSKÁ OTÁZKA

Roman se zhluboka napil piva. Poloprázdná hospoda. U jednoho ze stolů sedí Roman. A naproti němu jeho spolustolovník. Jeho syn David. Romanovi je 46. Davidovi 19. Oba jsou tedy dospělí, oba mohou pít alkohol. A také tak činí. Zatímco Roman pije pivo mohutnými loky, David to své spíše jen cucá. Ale chtěl být jako chlap, takže si nedal limonádu, jako obvykle, ale pivo.

„To je totiž základní chlapská otázka,“ začal Roman a David pokývá.

Roman rozumuje o ženách a David znalecky pokyvuje.

Všechno to začalo asi před půl rokem. Tehdy Roman oslovil sousedku Renatu. Vlastně ne, začalo to mnohem dříve. Před 19 roky. Kdy se narodil malý Davídek. A vlastně ne. Začalo to před 22 lety. Tehdy Roman potkal Jitku. Ano, tehdy to začalo. Když Roman potkal Jitku.

Dva mladí lidé. Roman a Jitka. Potkali se tehdy, našli v sobě zalíbení. Začali spolu chodit. Vzali se. Každý měli za sebou nějakou zkušenost s jinými partnery, ale ani u jednoho těch zkušeností nebylo nějak mnoho. Jitka byla slušná holka a Roman byl spíše kluk zakřiknutý. Na holky moc nebyl.

Vzali se. Narodil se jim David, pak Klárka. Syn a dcera.

Manželství ubíhalo. Na úkor povinností oba manželé škrtali ze života to krásné, co spolu zažívali a postupem času se z jejich

manželství vytratil žár lásky a touhy a zůstalo jen spojení dvou lidí poskytujících servis svým dětem.

Jitka a Roman se vzájemně odcizili. Ona pro něj nebyla tou krásnou, jedinečnou a nádhernou osobou a on pro ni dávno nebyl rytířem na koni bílém. Prostě manželé, kde žár a oheň dávno není. On si pro práci rád zašel na pivo, občas „na panáčka“. Ona si ráda doma sedla jen tak, v teplákách a bez podprsenky a koukala na televizi. Dávno se ani jeden nesnažili být pro druhého krásní a přitažliví. Navzájem se brali jako samozřejmou součást svého života. Něco, co je a navždy to bude.

Děti jim odrůstaly. A jednoho dne David, kterému bylo tehdy 16, se zamiloval. Roman i Jitka to na něm poznali. Ale Davidův idol, dívka z jeho třídy, jeho lásku neopětovala, a David se trápil. Rok s tím bojoval.

„Porad' mu, jsi chlap, ne!“ útočila na manžela Jitka.

„A jak, asi? Prostě narazil na krávu, no,“ znalecky odpovídal Roman.

Také se mu nelíbilo, když se jeho syn trápí. Ale nevěděl, jak mu poradit.

Nakonec neopětovaná láska Davidkova přebolela. Již nebyl nešťastný. Čas trhl oponou a vše urovnal. Ale, když mu bylo 18 a kousek, přišlo to znova. Rodiče na něm poznali, že se s ním opět něco děje.

„Jestli se zase bude trápit, tak já zešílím,“ řekla Jitka manželovi a ten se rozhodl, že s klukem opravdu promluví.

Našel si vhodnou chvíli a přišel za synem.

„Tak, jak jde život? Co ženský?“ zeptal se jej, jakoby ledabyle, jednou.

„No, znáš to, ne?“ mávnul rukou David. Roman se zasn timer. Znal to. Sám osobně totiž v tento čas zažíval něco, co dlouho nezažil. To bylo totiž tak. Nedávno se do jejich domu přistěhovala fešná čtyřicítka. Renata se jmenuje. Rozvedená. Od pohledu pěkná rošťanda. Postavu dokonalou, štíhlá, ale vyvinutá. Chlapi v celém okolí ji hned zaregistrovali.

A i Roman ji zaregistroval. Jenže si na ni netroufal. Jak je to dávno, co „sbalil“ nějakou ženskou? No, naposledy Jitku, manželku. A to je drahně roků zpět. Takže Renatu jen zaregistroval, ale nic v „tom ohledu“ dalšího nedělal. Protože nevěděl, jak by něco dělal. Ale osud chtěl jinak.

Její auto nestartovalo. Roman šel ráno zrovna kolem. Když ona trápila startér stále dokola.

„Potřebujete pomoci?“ zeptal se.

Kývla. Auto opravil. Byla to banalita.

„Jak se vám jen odvděčím?“ zeptala se jak z laciného pornofilmu. A dodala: „Stavíte se odpoledne u mě na kávu?“

Polkl a kývl. Slova nevydal.

„Třeba v pět?“ zeptala se ona a on jen opět, beze slov, kývl.

Odpoledne se oholil, vysprchoval a znova oholil. Přišel z práce o hodinu dříve. Pak se navoněl a oblékl. Pak převlékl. Pak ještě jednou. A pak šel k ní.

Milovali se. Ona rozhodně nebyla nějaký nedobytný hrad. Spíše připomínala tvrz s dokořán otevřenou branou. Kdo chtěl, dovnitř vešel.

Roman jí zcela propadl.

„Tvoje žena neví, co v tobě má, jsi chlap. Jaký se jen tak nevidí. Takoví, jako ty, to jsou chlapi ze starých časů! Takový, jako byl muž kdysi, víš? Jsi jako můj praděda. On našel zlatou žílu a v dole, holýma rukama, těžil zlato. Žádné práce se nebál. Vydělal strašné peníze. Jeho v tobě vidím. Chlapa, co se ničeho nebojí!“ říkala mu ona. Tohle dlouho neslyšel. Opět si připadal jako MUŽ. Jako někdo, kdo by pěstí v lese skolil medvěda, kdyby je napadl. Někdo, kdo rozhoduje. Kdo vojska na zteč posílá. Prostě MUŽ.

Renata se stala ženou jeho srdce. Pche, Jitka. Manželka. Roman se do Renaty úplně zbláznil. Doma lhal. Říkal, že jde na pivo. A šel, hádejte kam? No, k Renatě, přece. A pak, cestou od ní, chvatně do sebe ve sklepe nalil dvě plechovkové, aby to z něj doma „táhlo“.

„No, něco mám, co ti budu povídat,“ odpověděl mu tehdy na jeho otázku ohledně žen jeho syn. A dodal: „Znáš to, ne?“

„Znám,“ řekl hrdě Roman.

Kupodivu, David se mu svěřil. Ne hned, ale po čase. Potřeboval peníze. Chtěl svou dívku vzít na víkend kamsi. Na nějaký výlet přes noc. Asi někam na hotel. A pro peníze si šel k otci.

„Stojí za to, alespoň?“ ptal se Roman a sahal do peněženky.

„Je nádherná. Jsem do ní blázen!“

„A už jste spolu... spolu... spolu... tamto?“ ptá se otec.

David mlčí, pak kývne a otec jej poplácá: „Ty chlapáku!“

Víkend strávil Roman s Jitkou. Těšil se, že půjde „na pivo“, což znamená, že doma nahlásí odchod a půjde za Renatou, ale ona nebyla celý víkend doma. Poslal jí SMS a ona mu odpověděla, že je u maminky a přijede v neděli. Ani nevěděl, že má ještě maminku.

Doma byla víkendová nuda. Jitka a Roman se potkali za ten čas v bytě tak pětkrát. Jinak si každý dělal své.

David přijel jak očarovaný.

„Tak, co? Jaký byl víkend?“ ptal se jej otec v předsíni. A dodal: „Kde jste byli?“

„Ani nevím, nevylezli jsme z pokoje. Vůbec!“

„Ty chlapáku. Ona je taková divoška, jo?“

„No...jo, no. Ona je sice, tati, trochu starší, nežli já, ale já ji mám strašně moc rád,“ povídá David.

„Starší nevadí, naučí tě všechno, co potřebuješ,“ řekne znalecky Roman. A jde zkusit, zda Renata není náhodou již doma. Píše jí SMS. Je doma! Juchůůů!

„Skočím si na jedno,“ zahlásí doma a Jitka jen procedí: „Teď? V šest večer? V neděli? Jsi alkoholik!“

„Tak moc se mi po tobě stýskalo!“ vrhá se Roman na Renatu. A nelže. Stýskalo se mu velmi.

Po čase začal mít Roman pocit, že Renata ještě někoho má. Někoho, kromě něj. Když se jí na to zeptal, smála se. Říkala, že život je krátký, ona se vázat nechce, a jestli jemu to tak, jak to je, nevyhovuje, nedá se nic dělat, ukončí to.

„Ne, to nechci! Nechci o tebe přijít!“ křičí Roman.

Pak se v hospodě dozví, že Jindra, ten taxikář, prý s tou „kozatou od Romana ze vchodu“ něco má.

„S kterou? S Renatou?“ vyzvídá od ostatních Roman.

„Nevím. Je kozatá a bydlí u vás. Asi čtyřicet, kozy jak vozy a nosí vysoké podpatky!“ odpovídají mu.

„To musí být Renáta!“ zoufá si Roman. Ale jako na potvoru tam zrovna dnes Jindra – taxikář není, takže není možnost se jej zeptat. Třeba to není Renáta. Nebo si to třeba celé vymyslel.

„Jo, tahle? Tak tu jsem klátil taky!“ řekne jeden ze štamgastů k danému tématu. On i Jindra – taxikář, si užili se stejnou ženskou.

„Renátu?“ ptá se zoufalý Roman.

„Jo, tuhle. Přesně tu. Ta to má hodně ráda. Prcinka,“ směje se oslovený muž.

„Ty mi jsi nevěrná?“ zoufá si Roman pak u Renáty.

„Cože?“ nechápe ona. Nemá chuť nechat si dělat žárlivé scény. A tak Romana „vykopne“. Konec, zvonec, už mi nepiš, nevolej! Byl to omyl!

Roman vydržel dva dny. Pak napsal omluvnou SMS. Neodpověděla. Tak napsal další. A pak ještě asi 58 dalších. Napsala, ať se staví na kávu. Celý se rozsvítil.

Dala mu. Příležitost, aby se omluvil.

Nazí leželi na její posteli.

„Pochop to, já tě miluji. A chtěl bych tě jen pro sebe!“ vysvětluje on.

„Já se nechci vázat. Chci si užívat. To zase pochop ty!“ odpovídá ona.

„Ale říkala jsi, že jsem chlap, jak má být?“ nechápe on.

„Já toho napovídám,“ směje se ona. Vstává. Nabízí mu pohled na své nahé tělo.

„Jsi dokonalá!“ křikne on.

Akceptuje to. Ano, Roman akceptuje, že je jedním z řady. Doufá, že jednou Renata všechny odkopne a on bude její jediný.

Jitka nic netuší. Alespoň to si Roman myslí. Že jeho žena je tak pitomá, že si nevšimla obratu o 180 stupňů v jeho chování. Že je úplně blbá a slepá.

Spojence najde Roman v Davidovi. Synovi. Občas spolu „řeší ženské“. Roman mu nepřizná, že někoho má. Ale řekne mu, že po něm, po Romanovi, „pálí“ jedna kolegyně z práce. Má na mysli Renátu. Žádná kolegyně z práce nikdy o Romana nestála. Ale takhle může Roman svému synovi vyprávět o té kolegyni, říkat, jak je perfektní, a jak se mu líbí.

„Ale máš mámu, přece!“ namítá syn.

„Jasný. Maminka je jednička!“ pokyvuje Roman a ptá se Davida na jeho dívku.

„Je perfektní! Jak ona je starší, nemá na mě moc času. Ale když jsme spolu, je to vážně jízda, tati. Není blbé, když ti to takhle říkám?“

„Ne, pokračuj. Jsme chlapi, ne. Lovci! Ženské jsou naše lovná zvěř!“ pokyvuje Roman.

„No, ona mi vždycky říká, že jednou ze mě bude chlap, jak má být. Takový, jako byl muž kdysi, víš? Jako nějaký její praděda, co někde těžil zlato, nebo něco takového. Vydělal strašné peníze. Tak já jí jej připomínám!“ zasní se David.

„Cože?“ polkne Roman.

„No, jo. Jsem prý chlap, co už se nerodí!“

„Ty spíš s mým synem, děvko?“ zaútočí pak Roman na Renatu.

„S kým?“

„David. Poznáváš jej. Tady na té fotce?“ ukazuje fotku ve svém mobilu rozčílený Roman.

„To je fotka tvého pyje. Poslal jsi mi ji minulý týden,“ povídá Renata a rozčílený David listuje mobilem, aby našel správnou.

„Tak tenhle. Pardon, tamto byl omyl. S tímhle, spíš?“

„No...a i kdyby... to je vážně tvůj syn, jo?“

„Jo! Je!“

„To jsem ale nevěděla. To je pikantní, že ano?“

„No... jak pikantní? To si snad děláš legraci? To musí skončit, přece!“

„Co? My dva, nebo já a on?“

Roman mlčí. Pak řekne, o poznání tišeji, nežli před chvilkou: „No, vy dva, přece,“ a sklopí ruku s mobilem.

„Já ti nevím. On je tak... tak... tak... on je tak vášnivý.“

„A co já?“ hlesne Roman.

„Ty jsi ty, on je on!“

„Já přece nemůžu spát se stejnou holkou, jako můj syn,“ zoufá si jen nešťastný Roman.

Doma je jak tělo bez duše.

„Co je? Potíže v ráji?“ sedne k němu nečekaně jeho manželka. Roman sedí u vypnutého televizoru.

„Jo. Co? Ne! Nic. Dobrý. Nestarej se!“ odpoví Roman. A chce odejít.

„Víno?“ nabízí Jitka.

„Cože? No, třeba, no,“ pokývne Roman.

Sedí, pije víno.

„Davídek to táhne s tou fuchtlí z třetího,“ řekne po chvíli Roman.

„S tou tvojí?“ zeptá se Jitka.

„Cože? S jakou mojí?“ obranně reaguje Roman, ale pak mávne rukou a řekne: „Jo, s touhle!“

Oba sedí, mlčí. Jitka pak řekne: „Někdo by mu to měl říci!“

„Co?“

„No, že ona má nejen jeho, ale půl naší čtvrti a také jeho otce!“

„Jeho otce tedy rozhodně už nemá! Jeho otec to ukončil. A jak to myslíš, půl čtvrti?“

„Copak jsi slepý, ona je velká štětka. Jen tady v baráku má tři. Copak nevidíš, jak se to za ní tahá?“

„Já... já... já...“ hledá slova Roman. Myslel si, že je její jediný. Tedy kromě Davídka, samozřejmě.

Rodinná atmosféra se změnila.

Uběhly dva týdny. Roman byl každý večer doma. Jak tělo bez duše. Jen schránka, bez obsahu.

David přišel.

„Tati, nedal bys mi nějaké peníze? Na víkend? Na hotel?“

„Cože? Už zase? Ne! Ať to zaplatí ona!“

„Ale ona nemá, tati!“

„Davídku, synu můj. Posad' se. Já ti něco musím říci! Sedni si!“ začne Roman.

„Tati, co se děje? Jsi nemocný? Všimnul jsem si, že poslední dobou jsi nějaký jiný.“

„Davídku, ty chodíš s Renátou ze třetího, že? Neptej se mě, jak to vím, ale vím to! Davídku, to není ženská pro tebe!“

„Tati, nechodím. Chodím s Laurou. Od nás ze školy. Spolužačka. Jak jsem do ní byl zamilovaný před lety. Teď to klaplo. S ní chci jet na víkend. Tady je její fotka. Dáš mi ty peníze?“

„Cože? S Laurou? Tak tomu nerozumím. Já myslel, že ty a Renáta?“

David dostal peníze a odjel na víkend.

Roman sedí a přemýšlí. Jak je možné, že si myslel, že David chodí s Renátou? Vždyť ona mu to potvrdila. Že by to všechno bylo nakonec jinak? Vzal mobil s tím, že jí napíše SMS. Nebo zavolá. Dva týdny se neviděli.

„Co je? Jdeš na jedno?“ ptá se Jitka.

„Cože?“ zvedne hlavu od mobilu Roman.

Jitka povídá, že vidí, jak její muž ožil. Slyšela jeho rozhovor s Davídkem.

„Jestli si myslíš, že Renata nic neměla s Davídkem, tak se pleteš. Jak jsem řekla, je to kurva. Táhla to nejen s tebou, ale i s ním. A s dalšími, přirozeně. Já jsem si s Davídkem sedla a všechno mu to řekla.“

„Všchno?“

„No, neboj. O tobě ne. Jen o ní a těch ostatních!“

„A co on?“

„Byl zdrcený. Ale ne tolik, jak bych si myslela. On není hloupý. Ona jej svedla, užívala si s ním, ale jak mi řekla, pro něj byla stará. Její tělo prý, nic moc!“

„Jak nic moc? To je pitomec, ten kluk!“ uleví si Roman.

„No, tohle asi vidíte každý jinak. Každopádně on už dávno měl Lauru. S tou, tamtou, s tou ze třetího, to ukončil a teď je s Laurou. Je věkově k němu. Ta štetka ze třetího je u něj ze hry. A co u tebe? Vidím, že se jí chystáš psát.“

„Já? Ne. To jsem chtěl volat do práce,“ zalže neprůstřelnou lží Roman.

Jitka seděla. Koukala. Pak nalila oběma víno.

Co mu bude vyprávět? Že ona sama věděla o vztahu Romana a Jitky dávno? Ve své podstatě od začátku. Že jí to bylo jedno, protože Roman pro ni nic neznamenal? Tohle mu má říkat? Že sama se spustila s kolegou z práce? Že s ním měla něco, co by se dalo nazvat půlročním vztahem? Tohle má nyní říkat? Že jí nevadilo, když Roman šel „na jedno“, protože byla ráda, že je pryč? Ne, tohle říkat nebude. A ani se určitě nezmíní o tom, že její kolega se nakonec ukázal jako pako. Jako stejný chlap, jako všichni ostatní. Jitka si nakonec uvědomila, že nechce tohle manželství rozbít. Vzdát to. To jí došlo. Ale má tohle říkat manželovi? Má mu říkat, že nakonec pocítila, že oheň v jejím srdci přece jen není úplně vyhaslý. Oheň směrem k Romanovi. Ne, tohle mu neřekne. Stejně, jako mu neřekne, že se domluvila. S ženskými z okolí. Zašly společně za Renatou. A promluvily s ní. Ženské, kterým ona kradla muže. Je to

pět dní. Pět dní, kdy se Renata odstěhovala. Raději zmizela. Ale ani o tomto Jitka Romanovi vyprávět nebude. Místo toho nalije víno a ptá se: „Tak se rozhodni.“

„No, nalej,“ povídá Roman.

„O tom nemluví. Mluví o nás!“

„O nás? Jak to myslíš?“

„Zkusíme to? Ještě?“

...

David za tři měsíce přišel. Laura je těhotná a musí se ženit.

Roman jej vzal na pivo. Do hospody. Sedí, pije pivo. David své jen cucá, Roman pije. Dva chlapi.

„Tati, jak je to v manželství? Je to složité?“ ptá se David.

„To je totiž základní chlapecká otázka,“ rozumuje Roman, pak má monolog o manželství. Který zakončí: „...prostě chlap je chlap. Co ti budu povídat. Musíš si stát za svým, prostě!“ a pozvedne sklenici.

Co by vyprávěl? Že tehdy, když Jitka přišla s návrhem na usmířenou, jen pokýval a vstal? Šel na balkón a volal Renátě. Zvedla to. Řekla, že o něj, o Romana, nestojí a ani o nikoho z té „prdlé“ čtvrti. A ať jí, laskavě, už nevolá!

Týden chodili kolem sebe Roman a Jitka jak cizí lidé. Pak jednou, před domem, odchytila Romana sousedka–drbna.

„Já nechci nic říkat, nic mi do toho není, ale vy, takový slušný člověk, měl byste to vědět. Víte o tom, že vaše paní to táhnula s jedním od nich z práce?“ začala a s chutí Romana zasvětila do vztahu Jitky a jejího kolegy. Ona ta sousedka ví všechno. Je vždy „v obraze“.

Za dva týdny od tohoto rozhovoru přišel Romanovi doporučený dopis. Od Úřadu. Měl jít projednat svůj přestupek. Roman, rozený klid'as, tehdy na ulici sousedku profackoval.

„Co se cpete do věcí mých a moje manželky? Krávo blbá!“ křičel na ni. A dal jednu zleva a druhou zprava.

Doma pak se Jitky zeptal: „Jak jsi to myslela s tím, že to ještě zkusíme?“

Po dlouhé době měli opět sex. Nebylo to úplně nejhorší.

Jeli spolu na víkend! Do hor. Na hotel.

Ne, jejich manželství nezačalo hořet, jako dříve. Ale rozhodně se plamen vztahu začal obnovovat. To každopádně. Možná se dá i říci, že denně hořel stále jasněji.

„Víš, Davidku, v manželství je nejdůležitější umět odpouštět. A nedělat z prdu vědu,“ zafilosofoval si Roman a David pokýval. Viděl, co viděl. Manželství jeho rodičů celkem funguje, a to i po těch letech. Takže táta asi ví, co říká.

Tak takhle tady žijem...

MUMIE POSVÁTNÉHO KROKODÝLA

V kanceláři seděli dva lidé. Za stolem, v pohodlném křesle muž. Přibližně šedesátiletý. Od pohledu vedoucí pracovník. A naproti němu žena. Třicet, maximálně třicet pět let. Neupravená. Silné brýle, vlasy, co viděly kadeřníka před dvaceti roky. Sepnuté gumičkou do rychle udělaného culíku. Nevzhledně oblečená.

Kancelář byla zařízena různými starobylými předměty. Všechno originály. Žádné laciné kopie. Na stěně visely fotografie. Na nich muž, co nyní sedí za stolem. Ovšem na fotografiích v objetí s prezidenty, vlivnými podnikateli, umělci.

Na stole v kanceláři ležel papír. Formátu A4. A na něm položené pero. Muž se jen slabě pousmál, posunul ten papír před ženu.

Ta si prohlédla to, co jí muž podsouvá až téměř pod ruku, a jemně jej odsunula zpět. Muž se mírně ironicky pousmál. Sáhl do šuplíku svého luxusního pracovního stolu.

„Kouříte?“ zeptal se a nabídl cigaretu z balíčku, který vyndal ze zásuvky.

„Ne,“ špitla žena.

Muž si třesoucí rukou zapálil. Cigaretu se mu třásla v prstech. Bylo vidět, jak je vyčerpaný a unavený. Vstal. Došel k oknu, stál zády k ženě sedící na nepohodlné židli.

„Když jsem byl malý, měli jsme andulku. Říkali jsme jí Pepíček. Léta po bytě. A chodila po kuchyňské lince. A mluvila. Říkala:

UMYJ NÁDOBÍ. NÁDOBÍ. UMYJ NÁDOBÍ!“ říká vážně ten muž napodobující hlas jejich, dávno mrtvé, andulky.

„A myslíte si, že z toho měla rozum? Věděla snad, co je nádobí? Nebo, co to znamená umýt nádobí?“ ptá se ostře ten muž.

„Ale tohle je přece něco jiného,“ namítá ta žena a muž razantně se otáčí, obchází stůl, přistupuje k ženě a říká rázně: „To není něco jiného! Porušila jste veškerá pravidla našeho výzkumného ústavu! Řekněte mi, kdo vám dal právo? Kdo vám na to všechno dal právo? Měl bych vás na hodinu vyhodit. A Bůh je mi svědkem, že to klidně udělám! Tady ve stole mám jiný papír, nežli ten, co je tady před vámi. A tam to máte všechno spočítané! Výpověď, náhrada škody, a tak dále! Skončila jste, drahá paní kolegyně. Jenže, já jsem člověk, se kterým se dá mluvit. Rozumíte? Tady podepište tohleto a já... já na to všechno zapomenu. Pojedete do Egypta. Pět let se budete zabývat výzkumem lidových tanců v Egyptě. A pak? Pak se uvolní místo někde ve vedení nějakého ústavu. A vy? Vy tam budete mít připravenou židli. Záleží na vás, jak moc jste rozumná, nebo nerozumná!“

„Ale, pane řediteli, já jsem udělala možná největší objev všech dob...“ namítá ta žena a muž ji přeruší: „Vy jste především porušila veškeré vědecké postupy a nařízené metodické pokyny. To za prvé. Pak jste také výrazně, opakuji VÝRAZNĚ, porušila zákony této země, a současně jste způsobila našemu ústavu nedozírnou ekonomickou škodu. Tak o jakém objevu se tady vlastně bavíme?“

„Ale...“ namítne ona.

„Žádné ALE. Co jste? Hochštapler, nebo egyptolog?“

„Já...“

„Co? Nevíte? Co jste studovala. Já Egypt. A jeho historii. A vy?“

„Já také, přece!“

„Dostala jste důvěru. V samostatný výzkum. A jak jste s ní naložila? Jako prase! Nežlobte se na mě, ale jako PRASE! Ale já za svými lidmi stojím. I když se chovají jako prasata. Dal jsem vám šanci dělat v našem ústavu, to něco znamená. Podepište tady ten papír a zvedněte svoji rozkošnou prdelku a jděte do háje. A já vám garantuji, že za pět, šest let, jste zástupkyně vedoucího nějakého ústavu!“

„Já to ale přece nemůžu podepsat!“

„Ne? No, tak ne. Ale tím jsme spolu skončili. A nejen spolu. Celá vědecká obec vás odsune. Pro všechny budete jen lůza. Paní Nikdo! A ústav se s vámi bude soudit o peníze za proběhlý výzkum. Jaká byla vaše povinnost? Informovat mě. Udělala jste to? Neudělala! Aha. Takže, co?“ útočí ten muž.

Apolena Bílá se rozplakala. Ano, tak se ta žena jmenovala. Apolena Bílá. Vlastně by se slušelo říci: Mgr. Apolena Bílá.

Apolena byla od mala intelektuál. Chytrá holka. Hodně četla. Zajímala se o historii. Vystudovala dějiny. Pak se specializovala na Egypt. A studovala dál. Pořád chodila do nějaké školy. Také jezdila do Egypta. Ne na dovolenou. Ale jako člen týmu.

Doc. PhDr. Mojmír Hruza. To byl její šéf. Zkušený znalec Egypta. Zralý muž. Měl tým. Asi padesáti lidí. Pod jedním ústavem v Praze. A jednou z členek týmu byla Apolena.

Vykopávky. To bylo jediné, co ji zajímalo. Ne, nezajímala se o kulturu, o chlapce, o sport. Nechtěla děti, neměla ambice. Jejím

cílem bylo sedět v egyptské poušti a štětečkem oprašovat nalezené střepy.

„Apoleno. Myslíte si, že byste dovedla vést dvoučlenný tým v severní části nekropole?“ zeptal se jí jednou Mojmír Hruža. Na celé ploše nekropole, tedy egyptského pohřebiště, pracovalo několik dvou až tříčlenných týmů. 3000 let staré pohřebiště plné mumii. Nejen lidí, ale i zvířat.

„Ano, ráda,“ nadšeně přikývla Apolena. Místo, kde měla vést vykopávky, bylo místem, kde nedávno našli mumii krokodýla. Apolena měla za úkol ji očistit a vyzvednout.

„Starí Egypťané mumifikovali všechno možné. Lidi, zvířata, prostě všechno. Krokodýl je výjimka, ale ne zase tak mimořádná. Již asi pět, či šest mumifikovaných krokodýlů bylo objeveno. Tento je možná významný tím, že se zřejmě, opakují ZŘEJMĚ, jedná o posvátného krokodýla, jehož existence je zmíněna na nápisech v jedné z pyramid,“ vysvětloval pan Hruža do televize. Přijeli s ním udělat rozhovor. Krokodýl byl významný nález, ale ne zlomový.

Apolena zjistila, že odhalení mumie jí a jejímu mikrotýmu zabere asi týden. Pečlivě pracovala na zadaném úkolu. Stovky let mrtvý krokodýl se, zabalen v plátno mumifikační, zjevoval před jejíma očima.

„Mumifikace zničila veškeré živé buňky. To by ale bylo něco, kdyby se třeba zachovala nějaká živá buňka! Mohli bychom naklonovat tisíce let starého krokodýla!“ zasnul se jeden z členů týmu.

Jenže krokodýl nebyl nic, nežli mrtvá mumifikovaná kůže. Ovšem, Apolena ovšem náhodou objevila, že pod zubem se možná

skrývá živá tkáň! Přišla na to skutečně jen náhodou a nikomu to neřekla. Její vzrušení, které pocítila, ji plně ohromilo. Mohla by naklonovat krokodýla!

Tedy, ona určitě ne. Neumí to. Ale na škole, kdysi, se kamarádila s lidmi, kteří klonování studovali. Studenti z Berlína. Tehdy byli všichni mladí, ale dnes jsou to již lidé přes třicet. Každý má nějakou svoji vědeckou kariéru.

Apolena nikomu z týmu archeologů nic neřekla. Nevěděla, jestli je její nápad bláznivý, nebo ne. Takže si vzala zub s kouskem tkáně pro sebe a odjela do Berlína zkonzultovat možnost naklonování toho mrtvého živočicha.

„DNA máme, takže pokud najdeme nositelku, což není problém, protože krokodýli stále žijí, tak dovedeme vytvořit klon toho mrtvého jedince. To není problém,“ řekl jí kamarád a ptal se, zda se jedná o oficiální výzkum?

„No... ne. Já jsem o tom nikomu neřekla. Až to bude, překvapím všechny v celém ústavu,“ vysvětluje Apolena. Přece jen, měla ctižádost. A cítila, že tohle ji může posunout někam dále.

Naklonovali krokodýla. Posvátného krokodýla.

„Ty, Apoleno, přijed'. Něco je jinak, nežli má být,“ volal jí kamarád z Berlína. Přijela.

V teráriu se proháněl malý, sotva metrový krokodýl.

„Je malý. Vyroste. To je v pohodě. Ale víš, co je divné?“

„Co?“

„On mluví!“

„Cože?“